Hipokrat (460.-377. g. pr. Krista)

Znanstvena medicina počela se razvijati u 5. st. pr. Krista, a u Hipokratovim djelima doživjela je najveći sjaj. Hipokratova veličina je u načinu na koji je prilazio svojoj zadaći, u temeljitosti, objektivnosti, u trijeznosti njegovih zaključaka u pogledu dijagnoza i prognoza, i kao vrhunac njegove ljudske vrijednosti - stvaranje etičkih temelja liječničkog rada. On je medicinu oslobodio od religije i praznovjerja.

Prvi je postavio temelj medicine, promatranje prirode i bolesnog čovjeka, te stvorio etičke principe na kojima se temelji sav rad liječnika.

Za Hipokrata je bolest prirodna pojava koja može imati samo prirodne uzroke. Ti uzroci mogu biti raznovrsni: klimatski faktori, smetnje prehrane, nezdrava voda, hladnoća i oni izazivaju u organizmu određene promjene koje nazivamo bolest.

Zbog toga Hipokrat je bio prvi čovjek koji je napravio savez s prirodom i etikom. Kao otac medicine postao je jedan od najvećih pravih heroja čovječanstva. Prava je šteta što nitko od faraona pa do današnjih vlastodržaca nije napravio poput Hipokrata etiku savjesti ; možda bi nam život bio drugačiji i povijest čovječanstva drugačija.

HIPPOCRATES (460–377 BCE)

Scientific medicine began to develop in the 5th century BCE and reached its peak with Hippocrates. He approached his work with thoroughness, objectivity, and sober conclusions. His greatest value was establishing the ethical foundation of medicine. He separated medicine from religion and superstition.

For him, disease was a natural occurrence with natural causes such as climate, diet, poor water, and cold. He was the first to make a pact with nature and ethics. As the father of medicine, he became one of the greatest heroes of humanity.

It is unfortunate that rulers, from pharaohs to today, never created an ethics of conscience like Hippocrates. Life and history might have been different.